

O Liv, o store Gaade! Er det da ikke nok, at Sygdom, Ulykke og Død skal døbe Mennesket med Taarnernes Bad?

Vi dømmes ud fra det, vi ikke kender, og vi vandrer ad ubekendte Veje, hvor enhver Fremtoning synes os en Gaade. Vi forstaar ikke hverandre, knap nok os selv. Bundne med uløselige Baand, den ene til den anden, lever vi med hverandre, op ad hverandre, og dog enhver for sig selv. Ethvert Trin, som vi gør for at udvikle os selvstændigt, fjerner os fra andre og gør os ensommere i vort eget Indre.

O forunderlige Liv, o store Gaade! At dulme denne Smerte vil dog altid blive en Del af vort Kald; vi har altid et Middel til vor Raadighed, og dette er at plante Troens Fane i enhver Menneskesjæl, som er os betroet, den Tro nemlig, som os fæster Rod i vort eget Væsen: Troen paa den ene, som forstaar *alt*.

Ellen Key siger i sine Tankebilleder: »Mod og Sandhed, det er, hvad Kvinderne fremfor alt savner.«

Jeg har her fremført en af de Kvindeskikkelser, hvem Modet aldrig svigter, som kæmper med aabent Visir for Sandheden, støttet og baaren af sit varme Hjerte — en Kvinde, hvis Navn ogsaa, forekommer det mig, bør kendes af danske Kvinder.

Bibelhistorie for Voksne.

Af Bertha Hahn.

(Karl Schønbergs Forlag.)

Ligesom Undervisningen i de sidste 20 Aar stadig er bleven bedre, mere livlig og overensstemmende med de unges Tary, saaledes er vore Lærebøger ogsaa undergaaet en glædelig Forandring. Fra tørre, skeletagtige Oprensninger og kedelige Sammenhobninger af Talstørrelser og Navne er de i de fleste Fag nu brugelige Lærebøger forvandlede til fornøjelige Fagskrifter, som Eleven hellere end gerne fordyber sig i.

En saadan »nymodens« god Bog er Fru Hahns Bibelhistorie. Som mangeaarig Lærer i Religion paa Frk. Zahles Almuellærerindekursus har Fruen en gennem Praksis indvunden Erfaring om, hvorledes Stoffet til en saadan Bibelhistorie skal lægges til Rette, og det foreliggende Resultat af Erfaringerne viser ogsaa en virkelig Reformation.

Bogen er kønt udstyret, og dens Indhold meget overskueligt med en bred Margin paa hver Side, hvori der henvises til de Bibelsteder, Fortællingerne er hentede fra. Sproget er klart, letflydende uden at være barnlig pjattet. De citerede Skriftord

er anførte efter vor nyeste Bibeloversættelse. I den gamle Pagt efter Professor Buhls og i den nye Pagt efter Biskop Skat Rørdams Bibeloversættelse.

Indholdet er fyldigt og adskiller sig i flere Retninger fordelagtigt fra de gængse Bibelhistorier; saaledes er Afsnittene i den gamle Pagt om Jøderne i den efterreksilske Tid og Skildringen i den nye Pagt af Pauli Reiser anderledes overskuelige, end man er vant til at se dem. Bogen har tillige en Del Stamtafler, Plan over Tempelbygningerne og udmærket udførte historiske Kort.

Den fortjener — og faar sikkert ogsaa — udstrakt Udbredelse.

R.

Fra Ind- og Udland.

Kristiania. Lagtinget har med 16 Stemmer imod 13 forkastet det af Odelstinget vedtagne Forslag om kommunal Stemmeret for Kvinder. Sagen vil nu blive behandlet paa et Plenarmøde i Stortinget.

Dansk Kvinderaad

havde denne Gang valgt 18. Maj til sit Møde for at kunne komme med som Led i den store Kvindeskare, der den Dag Verden over udtalte sin Sympati for Fred og Voldgift. Fru Mathilde Bajer, der havde lovet at tale, var forhindret ved Sygdom; i hendes Sted talte Fru Johanne Meyer varmt om Kvinders Deltagelse i Fredsarbejdet, ganske særlig om deres Indflydelse paa Børnene og de unge, som Mødre og Opdragere. Formanden oplæste Hilsener fra Amsterdam, Rotterdam, Buda-Pest, Rudolfstadt, Hamburg, Genf, Stockholm og Kristiania. Der var kommen Meddelelse fra Fru Selenka, paa hvis Opfordring Møderne er komne i Stand, om at Dagen skulde fejres i næsten alle europæiske Lande, foruden i Amerika, Kapstaden, Japan, Australien og Ny Zeeland. Ved Mødet i Haag skulde Formanden for den permanente Voldgiftsdomstol, Hr. de Beaufort, tale; ved Mødet i Kristiania Bjørnstjerne Bjørnson. Senere er ogsaa indløbet en Resolution, vedtaget paa et stort offentligt Møde i London.

Forøvrigt formede Mødet sig som et almindeligt Delegeretmøde.

Fru Palline Weiss f. Bagger optoges som Enkeltmedlem. — Formanden mindedes Delegeret for »Friskolebørns Landophleg«, Frk. Franciska Petersen, der siden sidste Møde pludselig var afgaaet ved Døden, og meddelte, at Formandsudvalget paa Kvinderaadets Vegne havde sendt en Krans. — Kvinderaadet vedtog en Adresse til Frk. Zahle i Anledning

af hendes 50 Aars Jubilæum.*) — Der var indløbet Meddelelse om, at der i Argentina var dannet et Kvinderaad, der havde sluttet sig til det Internationale.

Fru Norrie meddelte, at Centralbureauet havde sat sig i Forbindelse med de forenede Sygekasser; fra disses Side var der blevet ytret et Ønske om, at Kvinder, der syntes, de havde Tid og Lyst dertil, vilde hjælpe til med at tilse de syge, f. Eks. bringe dem deres Sygekassebidrag. Centralbureauet havde tilbudt sig som Mellemmand og opfordrer derfor Damer, der maatte ville hjælpe med hertil, til at meddele det til Centralbureauet (Nørregade 33, St. 9—10.)

Til sidst drøftedes et Forslag fra Fru Thoroddsen, Delegeret for »Circulen«, og der nedsattes et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, til nærmere at tage det under Overvejelse.

Nordens Kvindeforbund

begynder allerede at vække Opmærksomhed i Udlandet. Det sidste Nummer af *Belang en Reeth* (det hollandske Kvindesagsblad) gør sine Læsere opmærksomme paa dette Forbund som et glædeligt Tegn paa Solidaritet mellem Nordens Kvinder. Hvem ved, maaske varer det ikke længe, inden ogsaa andre Lande ønsker at slutte sig til Bevægelsen — maaske vokser det en Gang til et Verdensforbund. De store Ting har altid en beskedne Begyndelse. Det gælder blot om, at Bevægelsen er af den rette Slags, saa at Udviklingen kan brude den i sin Tjeneste, og at Nordens Kvindeforbund hører til den Kategori, er der ikke Tvivl om. Vi opfordrer vore Læsere til at slutte sig til Forbundet og at gøre det med lidt Tro og Begejstring — at lade Skepticismen hvile for et Øjeblik.

Ella von Düben.

Dagspressen har udførligt omtalt det sørgelige Drama i Grenna, hvor Friherreinde v. Düben og hendes tre Døtre blev angrebne af en sindssyg Patient, de havde i Pleje, og hvor den ældste Datter blev dødelig saaret samt udaandede kort derefter.

Det sidste Nr. af *Idun* bringer den saa ulykkeligt omkomne Kvindes Portræt og Biografi, hvoraf vi meddeler følgende:

Ella v. Dübens Anlæg og Lyst havde gjort hende til Sygeplejerske.

*) Denne Adresse overrakte Frk. Zahle i Trædags af D. K. R.s Formand og Sekretær.

Hun var uddannet ved Det røde Kors, havde gennemgaaet *Sofiahemmets* Kursus og havde været ansat som Plejemoder ved Norrtelje Hospital. I Begyndelsen af 1890 rejste hun til Amerika, hvor hun blev i 7 Aar, ansat dels som privat Sygeplejerske, dels ved Hospital. For noget over et Aar siden erhvervede hun sammen med sin Moder og sine to Søstre Ejendommen *Ribbagården* ved Grenna, som hun indrettede til Sygehjem.

Den afdøde besad i fuldt Maal de Egenskaber, som hendes Stilling krævede: et altopofrende Sind, det varmeste Hjertelag og en brændende Nidkærlighed for den Sag, hun havde viet sit Liv.

Hun blev kun 40 Aar. Den i sin Virksomhed paa en saa sørgelig Maade bortrevne vil blive savnet dybt af alle dem, som har staaet hende nær og følt den forunderlige Varme, der var det centrale i hele hendes Væsen.

Beskyttelse for nyfødte Børn.

Den franske Nation er som bekendt meget bekymret for sin Fremtid, idet Folkemængden aftager Aar for Aar. Der tales, skrives og agiteres meget til Gunst for større Børneflokke, men det lader ikke til at hjælpe. Man vil nu gaa en anden Vej. Kan man ikke faa Folk til at føde flere Børn, saa kan man værne om dem, der er fødte. Man vil foreslaa at lade Staten aabne sine Døre paa vid Gab for ethvert fransk Barn uden at spørge, om det er ægte eller uægte, og man vil paa forskellig Maade tage sig af Mødrene. Omkring i Kommunerne vil man oprette Bureauer, som uden Undersøgelse tager imod ethvert Barn for at overgive det til Statens Omsorg. Mødrene vil under Svangerskabet kunne optages i Asyl, hvor de vil finde Arbejde, der ikke overstiger deres Kræfter, og hvor der vil blive sørget for dem paa alle Maader. Der vil endog blive Boliger for dem, der ønsker at holde sig skjulte, ti det gælder om at værne om Mødrene og forhindre dem i at foretage sig fortvivlede Handlinger. Ogsaa Kvinder — baade gifte og ugifte — som ønsker selv at beholde deres Børn, vil kunne faa Hjælp. Enhver Kvinde, som vil skaffe Frankrig en ny Borger, ligegyldig paa hvilken Maade, er værdig til Understøttelse.

Alt dette ligger imidlertid endnu gemt i et Lovforslag, der i Løbet af Sæsonen skal frem i Deputeretkammeret, hvor det uden Tvivl vil vække megen Modstand.

R. H.

alle. Thi naar man ikke faar Lov til at sige det, som man vil, saa siger man det, man kan — om sin Næste!»

Og hvad er Lidelsens Braad andet end netop Visheden om, at den kan fornægte lige saa fuldt som forædle. Men det er mod denne Hverdagslighedens smaalige indsnævrende Paavirkning, at de finske Kvinder vil kæmpe, idet de stræber at udvide deres egne og deres Børns Hjerter. En større Menneskelighed, ikke en indsnævrende Chauvinisme — dette er, hvad de vil grundlægge hos den opvoksende Slægt. Ikke Nationalhadets lave Drifter, men Kulturidealismens høje Idealer er, hvad de vil udvikle i de kommende Slægtled.

Rødspætten

eller

den unge Husmoders Uheld.

»Hvor meget koster den Rødspætte?«

»50 Øre, lille Frue! Vil De se, væ' saa artig, lækker og fed, med Sul paa Si'ebenene!«

Den lille Frue købte Fisken og løb op ad Trapperne med den, medens den tumlede rundt i Kurven og baskede med Halen.

Da hun var kommen op i Køkkenet, slap hun den ned i en Balje med Vand, hvilket havde en højst oplivende Virkning paa den. Den pjaskede omkring, saa Vandsprøjet stod helt op om det lyslokkede Kvindhoved, der bøiede sig over Baljen.

»Ih da milde! Nu fik jeg jo ikke Konen til at gøre den ren,« udbrød den lille Frue, »hvad skal jeg dog nu gøre? Selv tør jeg skam

ikke! — Mon hun skulde være kørt?«

Hun stormede ind i Dagligstuen og kiggede ud af Vinduet. Nej, der var ingen Fiskerkone at se.

Den lille Frue stod raadvild og betragtede Fisken. Røre ved saadan en ækel, slimet en — aldrig! Hun kunde ikke. Skære Hovedet af den! Hun gjorde det ikke for Alverdens Guld.

Da fløj der en lys Ide gennem hendes Hjerne. Der stod jo en Flaske med Kloroform inde i Medicinskabet; hendes Mand var da ikke Farmaceut for ingen Ting. Om hun nu gav den en Dosis? Saa vilde den dø en stille Død, og naar den saa laa rolig, kunde hun maaske alligevel bekvemme sig til at skære Hovedet af den.

Hun fik hentet Flasken med Kloroform og bandt en Tot Vat fast paa Lampepudderen. Vandet blev hældt af Baljen, og Offeret rystet ud paa Køkkenbordet; derpaa dyppede hun Vattet i Kloroform og nærmede det forsigtigt til Fiskens snappende Gab.

Rødspætten snusede nedladende,

men da den blev klar over Situationen, satte den vildt forarget i et vældigt Hop over mod Flødekanden, saa at denne, som heldigvis var tom, væltede. Derpaa laa den ganske stille og skelede efter den lille Frue, som om den vilde sige: Det var ogsaa en Behandling at byde en respektabel Rødspætte!

Fruen dyppede igen Vattet i Kloroformen og fortsatte ivrigt sine Anstrengelser for at bedøve Uhyret. Snart fyldtes det lille Køkken af en bedøvende Lugt, men Rødspætten baskede endnu kraftigt med Halen og syntes, det var et evigt Grin. —

Lidt senere kom den lille Frues Mand hjem. I Køkkenet mødte han et mærkeligt Syn. Med en Lampepudder i Haanden sad hans Kone og sov paa Køkkenstolen, en Rødspætte opførte en vild Krigsdans paa Gulvet, og hele Lejligheden ligefrem stank af Kloroform.

Hans Tanker forvirredes. Sov hun virkelig? — Eller — eller var det Selvmord? Umuligt! — Ja, ganske vist havde han i Gaar mumlet noget